

A photograph of a sunset over a field. The sun is low on the horizon, casting a warm orange and yellow glow across the sky. The sky is filled with soft, wispy clouds. In the background, there is a dark silhouette of a forest. The foreground is a green field with some small white flowers.

Marika Metsovuori

Enkelten salaisuus

© 2015 Marika Metsovuori
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-318-842-6

Tietoja kirjailijasta on sivulla 104

Marika Metsovuori

Enkelten salaisuus

2015

Enkelten salaisuus

Kaikkialla on aivan hiljaista. Hetken aikaa tuntuu, ettei millään ole mitään väliä. Mikään ei tunnu elävän. Kaikki on niin hiljaa, liian hiljaa. Katson ulos avonaisesta ikkunasta. Linnut ovat jo aikaa sitten lentäneet lämpöiseen etelään. Minäkin haluaisin osata lentää, voisin lentää merelle, lämpimille hiekkarannoille tai vaikka taivaaseen tapaamaan enkeleitä. Lakkaan kuitenkin unelmoimasta, sillä ulkona on kylmä, eikä minulla ole kuin lyhythihainen paita päällä, päättän siis sulkea ikkunan, porttini unelmointiin.

En voi kutsua heitä silloin kun joku kuulee ja näkee, vain silloin, kun olen yksin. ”Serafina, Stina, Molly!” huudan kohta. Tiedän, että he kuulevat. ”Ei täällä ole ketään muuta, tulkaa nyt!” huudan uudelleen. Kuulen supinaa takaani ja käännyn nopeasti. Siinä he seisovat, kolme enkeliä, yhtä elävinä kuin ihmisetkin ovat. ”Hei Emily!” Molly naurahtaa. Hänen äänensä on aina yhtä suloinen. ”Mennään ulos. Katsokaa, siellä sataa lunta.” Stina ihmettelee, aivan kuin näkisi lumihiuksien laskeutuvan maahan ensimmäistä kertaa. Serafina on hiljaa, outoa, yleensä hän puhuu minulle koko ajan. Tuijotan Serafinaa silmiin. Hänen silmänsä ovat tummemmat ja syvemmät kuin taivaansiniset. En osaa lukea hänen silmistään, onko hän surullinen vai iloinen, niin kuin Serafina osaa. En ole vielääkään oppinut, miten, vaikka aina yritän sitä. Sillä aikaa, kun minä ja Serafina tuijotamme toisiamme, Molly ja Stina ovat jo ulkona. Silloin Serafina ha-

vahtuu. ”Molly, Stina! Tulkaa heti takaisin, ette saa mennä ulos maan päällä. Te olette enkeleitä, ihmiset eivät saa nähdä teitä!” Mikään ei saa Serafinaa niin helposti vihaiseksi, kuin tottelemattomuus. En ymmärrä, miten Serafina on aina niin tunnollinen ja kiltti. Hän on kai omaksunut roolinsa vanhimpana sisaruksena. En koskaan ole huomannut hänen kasvoillaan samanlaista virnettä kuin pienen Mollyn kasvoilla. Molly on niin suloinen, että aina kun näen hänet, minun tekee mieli halata häntä, rutistaa kovaa. En ole koskaan ajatellut, voisiko enkeliä halata, vai haihtuisiko hän sitten vaan ilmaan.

Stina katsoo minua ihaillen. En ymmärrä, miten niin kaunis enkeli kuin Stina, voi ihailla minunlaistani tavallista ihmistä, mutta aina kun kysyn sitä häneltä, saan vastaukseksi kauniin hymyn ja sanat: ”Kauneus ei ole ihmisen kasvoissa. Kauneus tulee sisältäpäin, sielusta.” Stina ei koskaan selitä minulle tarkemmin, mitä hän tarkoittaa. Hänen mielestään se on helppo ymmärtää, mutta minä kun en ole enkeli. Serafina katsoo minua vieläkin, aivan kuin hän ihmettelisi jotain. Serafinan katse ei kuitenkaan ole ilkeä, mutta en siltikään pidä siitä. Serafina tietää, etten pidä siitä, että hän tuijottaa minua silmiin ja yrittää selvittää minun tunteitani ja ajatuksiani, enkä ymmärrä, miksei hän lopeta. Katson välillä muualle. Molly hymyilee minulle. Minä hymyilen takaisin.

Tapasin enkelisisarukset reilu vuosi sitten, kun paras ystäväni kuoli. Jäin huoneeseen viimeisenä hänen kanssaan, vaikka hän olikin jo kuollut. Lopulta nukahdin, yhtäkkiä kuulin jostain hentoja kuiskauksia ja askelia. Silloin näin Serafi-

nan, Stinan ja pari muuta enkeliä ensimmäisen kerran. Jäin tuijottamaan heitä hieman kummastuneena, mutten pelännyt yhtään. En tiedä, johtuiko se siitä, että olin niin surullinen tai jotain, vai siitä, että olen aina uskonut enkeleihin, mutta näin, kuinka Serafinan vieressä ollut kaunis vaaleatukkainen enkeli tarttui kuollutta ystävääni kädestä kiinni ja veti hänen sielunsa ulos hänen kehostaan. Ystävästäni tuli enkeli. Hän hyvästeli minut ja lähti muiden enkeleiden kanssa pois ja näin, kuinka yksi enkeli heitti hopeakiillettä minun silmilleni. Silloin taisin nukahtaa, mutta siltikin, aamulla muistin kaiken.

Yhtäkkiä Serafina ottaa minua kädestä kiinni. En todellakaan osannut odottaa sitä. Aikooko Serafina ottaa minunkin sieluni ja viedä minut enkelinä taivaaseen, vai mitä hän oikein tekee, ihmettelen, mutta luotan häneen, enkä irrota otettani. ”Paljonko meillä on vielä aikaa?” Serafina kysyy. Hänen äänestään ei kuule kiirettä, mutta hänen silmänsä hehkuvat jännitystä. ”Äiti tulee varmaan kahdelta”, vastaan ja kohautan olkapäitäni olemattomasti. Serafina nyökkää ja katsoo kelloa. Se on viittätoista vaille kaksi. Samassa Stina tarttuu minua toisesta kädestä kiinni ja nappaa Mollyn mukaan, aivan kuin hän olisi lukenut Serafinan ajatukset.

Samassa me lennämme korkealle, pilvet hipovat jalkojani ja olen jännityksestä hyökkärällä. Lentäminen on niin hauskaa, vaikken koskaan kuvitellut, että minä pääsisin joskus lentämään, ihan ilman siipiä tai mitään konetta. On vain minä ja enkelit. Näen alhaalla ihmisiä, mutta jotenkin kuitenkin tiedän, etteivät ihmiset näe meitä. Serafina kertoi minulle kerran, että vain ne ihmiset, jotka kuuntelevat sy-

däntään, voivat nähdä enkelit. Ihmettelin, miksi minä sitten voin nähdä heidät, mutten ole uskaltanut kysyä sitä. Mitä jos kysyisin, katoaisivatko he sitten? Näen alhaalla naapurin Peterin ja säikähdän, kun hän katsoo taivaalle, en kuitenkaan ole varma siitä, mitä Serafin sanoi, mitä jos ihmiset näkevätkin meidät. Peter laskee pian katseensa, hän ei varmasti nähnyt minua, eikä sisaruksia. Hän näkee vain pilvet ja taivaan ja auringon. Molly irrottaa otteensa muista ja tekee ilmassa viisi kuperkeikkaa. Stinakin näyttää minulle taitojaan ja kierii ja pyörii ilmassa niin kauan, että hänelle tulee huono olo. Serafina on vielä siinä minun vieressäni. Jos hän ei pitelisi minusta kiinni, minä varmaan putoaisin, mutta ei Serafina irrota otettaan. Minä tunnen hänet.

”Meidän pitäisi mennä. Emilyn vanhemmat ovat pian kotona”, Serafina sanoo kuiskaten, aivan kuin joku kuulisi. ”Mistä sinä tiedät?” kysyn. ”Minä aistin heidän tunteensa”, Serafina ilmoittaa, aivan kuin tunteiden aistiminen olisi yhtä helppoa kuin käveleminen tai nukkuminen. Me laskeudumme huoneeseen hiljaa. Laskeutuminen huimaa minua, mutta pidän siitä tunteesta. Serafina ei vielääkään naura. Olen edelleen varma, että Serafinaa mietityttää jokin asia. Hän ei ikinä kerro huoliaan. Toisaalta se ärsyttää minua. Haluaisin kovasti auttaa häntä, mutten voi, jos en edes tiedä, mikä hänellä on.

Kuulen, kuinka äidin auto kaasuttaa pihaamme. Katson Serafinaan. Hän hymyilee hieman ja vilkuttaa minulle. ”Hei hei Emily!” Molly sanoo ja vilkuttaa myös. Hän katsoo taakseen niin kauan kuin hän näkee minut. Minä vilkutan takaisin ja hymyilen heille. Puolen minuutin kuluttua äiti avaa

oven kovaaäänisesti ja laskee laukkunsa keskelle eteistä. Äiti tulee heti huoneeseeni ja haluaa minua.

Minusta tuntuu epätodelliselta, tämä oli vasta kolmas kerta, kun tapasin enkelisisarukset. Ensimmäisellä kerralla olin hieman hämmentynyt, mutta sen jälkeen olen ainoastaan kaivannut heitä. Stina sanoi kerran, että olen erityinen, koska en pelkää heitä. Miksi ihmeessä minä pelkäisin, olenhan aina uskonut enkeleihin.

”No mitä pieni Emily. Onko sinulla ollut hyvä päivä?” äiti kysyy ja katsoo minua silmiin. ”Ihan tavallinen”, vastaan, vaikkei päivä ole ollut lainkaan tavallinen. Ne päivät eivät koskaan ole, kun näen enkelisisarukset, tänään olen lentänyt pilvien yläpuolella ja katsonut, kuinka pikkuenkelit tekevät voltteja ilmassa melkein läpinäkyvillä siivillään, mutta jos kertoisin äidille tämän kaiken, hän varmaan ajattelisi, että olen seonnut ja veisi minut sairaalaan päivystykseen. Äiti huolehtii aina liikaa ja kutsuu minua pikkuiseksi, vaikka täytän ensi kuussa kuusitoista vuotta. Kerroin siitä Stinalle, mutta tämä vakuutti minulle, että tulen vielä kaipaamaan sitä äidin suurta rakkautta, eikä se sen koommin ole häirinnyt minua pätkäkään.

Sain Stinalta vuosi sitten 15-vuotislahjaksi pienen sinisen kirjasen, mutta kun avasin sen ensimmäistä kertaa, en nähnyt siinä mitään. Sen sivut olivat täysin tyhjä, vaikka Stina ja Serafina ja Mollykin näkivät siinä tekstiä. Olin pettynyt, mutta jäin joka päivä odottamaan, että siihen ilmestyisi jotain. Kun pitelen sitä siinä kädessäni, huomaan, että lahjaani on ilmestynyt ensimmäinen ohje. Se on kirjoitettu ruusunpunaisella tekstillä, kauniilla käsialalla. *”Anna elä-*

män kuljettaa sinua, minne ikinä se johtaakin, sillä vain silloin olet varma, ettet ole väärällä tiellä.” Puristan kirjan itseäni vasten ja kiitän sitä hiljaa, sillä tiedän, että se on paljon enemmän kuin mitä olen koskaan luullut sen olevan.

Aika kuluu hitaasti. Äiti keittää ruokaa ja isä korjaa kaa-pin ovea. Onkohan heillä koskaan tylsää? Ovi kolahtaa ja näen mustaoransseista jalkapallolenkkareista, että Eric tuli kotiin. Hän on pikkuveljeni, vaikkakin aika paljon minua pidempi. Minä ja Eric ei olla koskaan tultu toimeen keskenämme. Aina kun minä puhun Ericille jotain, hän vain näsäviisastelee ja kutsuu minua jälkeenjääneeksi. Eric pitää enemmän Amandasta, vaikka Amanda onkin vielä aika pieni. Ainahan jonkun on oltava se kolmas pyörä, huokaan hiljaa. ”Arvaa mitä, Emily. Minäpä vedinkin tänään ainakin viisi maalia peräkkäin”, Eric rehvastelee. Minä suljen korvani häneltä, enkä vastaa. Eric on aina samanlainen, kun hän tulee jalkapalloharkoistaan. Ei sitä vaan jaksu kuunnella.

Amanda tulee kovaäänisesti ovesta sisälle ja valittaa äidille, kun kukaan ei hakenutkaan häntä balettiharkoista. Amandan posket ovat tulipunaiset, hän on varmaan juossut koko matkan kaupungin halki. Äiti näyttää väsyneeltä ja yritän auttaa häntä. ”Ei se Amanda ole äidin vika, että juoksit koko matkan. Ole nyt joskus vähän armollisempi”, en huuda Amandalle, mutta Amanda suuttuu silti. ”Emily on vaan kateellinen, kun ei se osaa mitään”, Amanda puolustautuu ja lähtee omaan huoneeseensa. Minä lähdän omaan huoneeseeni myös. En halua, että kukaan näkee minun itkevän, mutta tällä kertaa en tiedä, miten saisin pidätettyä

Enkelten salaisuus.

Emily on 15-vuotias tyttö, joka näkee enkelin, kun hänen paras ystävänsä kuolee. Emily on vastuuntuntoinen, avulias ja hiljainen tyttö. Hän uskoo enkeleihin enemmän kuin mihinkään muuhun. Emily haaveilee olevansa itsekin vielä joskus kaunis, sinisilmäinen enkeli, jota maa ei rajoita vangikseen. Enkeliksi muuttuminen vaatii kuitenkin paljon, mutta Emily on enemmän kuin valmis avaamaan portin suurimpaan unelmaansa.

On koulupäivä ja ulkona sataa lunta. Lumi on pehmeää ja valkoista ja peittää kaiken alleen. Lumihutaleet kieppuvat ilmassa ja putoavat sitten kylmään ja valkoiseen massaan, josta niitä ei voisi enää koskaan erottaa.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi